

ВПЛИВ МІЖНАРОДНИХ ФІНАНСОВИХ ІНСТИТУЦІЙ НА ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК КРАЇН

INFLUENCE OF INTERNATIONAL FINANCIAL INSTITUTIONS ON ECONOMIC DEVELOPMENT OF COUNTRIES

У статті досліджено роль та значення міжнародних фінансових інституцій як вагомого інструмента зовнішніх фінансових ресурсів. Узагальнено наукові підходи до використання міжнародної фінансової допомоги для економічного розвитку країн. Зроблено висновок про необхідність зваженого підходу до оцінювання співробітництва з міжнародними фінансовими організаціями та з'ясування переваг і недоліків залучення до національних економік фінансових ресурсів цих інституцій.

Ключові слова: міжнародні фінансові інституції, економічний розвиток, фінансова допомога, фінансові ресурси.

В статье исследованы роль и значение международных финансовых институций как весомого инструмента внешних финансовых ресурсов. Обобщены научные подходы к использованию международной финансовой помощи для экономического развития стран. Сделан вывод о необходимости взвешенного подхода к оцениванию сотрудни-

чества с международными финансовыми организациями и выяснения преимуществ и недостатков привлечения к национальным экономикам финансовых ресурсов этих институций.

Ключевые слова: международные финансовые институты, экономическое развитие, финансовая помощь, финансовые ресурсы.

The article investigates role and importance of international financial institutions as the important source of the external financial resources was disclosed. It summarized the scientific approaches for the use of the international financial assistance and for ensuring of the economic development of country. The conclusion about deliberate approach to the estimation of the collaboration with international financial organizations and to the elucidation of advantages and shortcomings of the attraction of the capital of those institutions to the national economies is indicated.

Key words: international financial institutions, economic development, financial aid, financial resources.

УДК 339.7

Коляда Т.А.

к.е.н., с.н.с., доцент кафедри фінансів
Університет державної фіскальної
служби України
Олексієнко Т.М.
магістрант
Університет державної фіскальної
служби України

Постановка проблеми. Необхідною умовою ефективного розвитку та модернізації глобального економічного простору є постійна співпраця країн з міжнародними фінансовими інституціями (далі – МФІ), котра впливає на вирішення багатьох завдань народних господарств та сприяє реалізації програм перебудови проблемних урядів. Функції МФІ постійно розширюються, умовою чого стало подолання негативних наслідків світової фінансової кризи, та загалом формують досить дієві механізми міжнародних фінансових відносин. Їх ресурси є важливим компонентом відновлення проблемних зон світового господарства лише за умови, що їх використання буде розумним та ефективним.

Однак залишається багато невіршених питань впливу міжнародних фінансових інституцій на економічний розвиток країни, зокрема немає цілісного аналізу значення впливу фінансових ресурсів МФІ для країн, котрі отримують допомогу, а також переваг та недоліків цієї допомоги. Отже, тема впливу МФІ на економічний розвиток країни вкрай актуальна та є об'єктом дослідження багатьох вітчизняних та зарубіжних науковців.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання впливу міжнародних фінансових інституцій на економічний розвиток країни порушено в працях вітчизняних науковців, таких як Т.І. Єфіменко, К.В. Клименко, В.П. Колосова [1–4], та зарубіжних дослідників, таких як К. Бернсайд, А. Дітон, Х. Харас [5–7]. Подальші наукові пошуки не втрачають своєї актуальності, незважаючи на наявність цілого переліку досліджень цього напрямку, а також

спрямовані на вирішення питання вдосконалення механізму залучення фінансових ресурсів МФІ.

Постановка завдання. Метою дослідження є оцінка впливу міжнародних фінансових інституцій на економічний розвиток країни на основі систематизації та узагальнення результатів досліджень провідних науковців з цієї проблематики та кращого зарубіжного досвіду.

Виклад основного матеріалу дослідження. Міжнародні фінансові інституції займають особливу нішу в економічних відносинах між країнами та чинять істотний вплив на структурні трансформації в економіках держав. Світовий досвід має чималу кількість прикладів як ефективного, так і неефективного використання коштів МФІ. Збільшення обсягів залучених зовнішніх кредитних ресурсів як інструмента економічних реформ національних економік завжди привертало увагу дослідників до цієї сфери міжнародних фінансово-економічних відносин та змушувало їх визнавати таку допомогу як інструмент сприяння економічному розвитку. Водночас постійне виникнення гострих кризових явищ у світових фінансах та окремих країнах, відсутність реальних механізмів їх подолання робили й роблять МФІ об'єктом критики. Таким чином, наукова спільнота не має єдиного підходу до цього питання.

Вперше ця тематика набула популярності ще у 1943 р., коли П. Розейнштейн-Родан довів раціональність надання фінансової допомоги країнам Східної та Південно-Східної Європи, вказавши на таку важливу компоненту розвитку економіки, як інфраструктура [8]. Дослідники досі підбирають підходи до вирішення цього питання з різних нау-

кових та методологічних позицій, концентрують увагу на всіх аспектах надання допомоги, зокрема, Е. Болдеччі для вивчення рівня її впливу на економічні процеси в країнах-реципієнтах використовує окремі економетричні та статистичні методи для моделювання такого впливу [9].

Більшість наукових досліджень, увага яких приділена діяльності міжнародних фінансових інституцій, визначають ресурси МФІ як засіб сприяння економічному розвитку. Дослідниками, котрі дотримуються такої думки, є П. Самуельсон [10], Р. Кассен [11], Р. Ріддел [12]. Вони беруть до уваги різні сторони співробітництва з МФІ, що тісно пов'язані з одержанням та наданням зовнішньої допомоги, а також проводять аналіз основних теоретичних підходів до впливу зовнішніх фінансових потоків на розвиток країн.

Позитивні аспекти впливу міжнародної фінансової допомоги на піднесення національних господарств країн набули поширення в економічній літературі 1950–1960-х рр. Закріплення позицій науковців підтверджувалось ефективною організацією проведення та сприятливими результатами реалізації «плану Маршалла», що був спрямований на відбудову Європи після Другої світової війни. Триумф впровадження «плану Маршалла» у відтворення Європи змусив усіх думати, що лише надання капіталу бідним країнам та спрямування його на цільові проекти вже стане запорукою швидких темпів економічного зростання, хоча цей концепт розвитку подій був притаманний лише конкретним країнам у конкретний історичний період. Досить поширеними такі погляди стали в 1950-ті рр., тоді як економісти, більша частина яких приділяла увагу діяльності Світового банку, зосередились на розробленні стратегії розвитку бідних країн. У цьому контексті слід звернути увагу на наукову роботу П. Самуельсона, котрий займався обґрунтуванням концепції виходу з так званого порочного кола бідності, яке полягає в тому, що низький дохід країн не дає змогу здійснювати заощадження, а отже, й інвестиції в розвиток, тому в результаті бідність породжує бідність. Для того щоби вирватися з цього кола бідності, на думку вченого, необхідні зовнішні джерела інвестицій в економіку [10].

Вартою уваги слід вважати видатну працю К. Бернсайда та Д. Доллара «Допомога, політика та зростання» [5], у котрій розглядається вплив зовнішньої допомоги на економічний ріст держав за допомогою економетричного аналізу. Основою дослідження стала об'ємна статистична база Світового банку щодо країн Південної та Східної Африки, в результаті чого змодельований вплив міжнародної економічної допомоги й економічної політики на зростання ВВП на душу населення. За допомогою регресійного аналізу дійшли висновку, що міжнародна допомога сприяє економічному зростанню лише за умови якісної економіч-

ної політики в країнах-реципієнтах. Отже, вплив іноземної допомоги на скорочення бідності міг би бути вдвічі більшим, якби вона була спрямована в бідні країни з «правильною» політикою. Науковці також зосередились на видах допомоги, яка спрямована перш за все на забезпечення зростання, та розділили її на три групи:

- допомога при стихійних лихах та в надзвичайних ситуаціях; за цього виду допомоги виявляється проста негативна залежність, оскільки в результаті лих одночасно знижується зростання та збільшується допомога;

- допомога, яка може вплинути на зростання, але лише побічно й після тривалого часу; не можна очікувати, що допомога, спрямована на охорону навколишнього середовища або демократичні реформи, швидко позначиться на економічному зростанні;

- допомога, що безпосередньо спрямована на досягнення швидкого економічного зростання; тут мається на увазі допомога на будівництво інфраструктури, що призначена для підтримки продуктивних галузей господарства країни.

Низка досліджень проведена в контексті надання допомоги на конкретні проекти, результати яких загалом підтвердили ефективність зовнішньої допомоги саме на мікрорівні. Р. Кассен [11] зазначає, що 50 відсотків усіх проектів, спрямованих на фінансування розвитку, що стосуються освіти й культури громадян Франції, дають позитивні результати, а тільки деякі проекти можна оцінити як шкідливі. У 2010 р. Р. Ріддел у своїй праці «Чи дійсно працює зовнішня допомога» [12] дійшов висновку, що здебільшого впровадження офіційних проектів, котрі фінансуються зовнішньою допомогою, досягають поставлених безпосередніх цілей.

У дослідженнях М. Мак-Гіліврея розглядається так звана допомога раннього впливу, особливістю якої є акцентування на своєчасності реагування на коливання економік в бік спаду. Науковець підтверджує позитивний вплив допомоги МФІ під час таких коливань на економічну стабілізацію та зростання показників, проте робиться акцент на тому, що такий вплив порівняно невеликий у короткостроковій перспективі: надання зовнішньої допомоги протягом двох років в розмірі близько 10% ВВП країни-реципієнта через такий же період підвищує його рівень приблизно до 1%. Тому існує необхідність поділу часових рамок, у межах яких аналізується вплив допомоги на економічне зростання. Вплив є мінімальним у короткостроковій перспективі (5 і менше років), тоді як в довгостроковому періоді (понад 5 років) зафіксовано позитивний результат, а зростання при цьому становило більше 1% ВВП [13].

Проте надана допомога на практиці не завжди є запорукою розвитку країн-реципієнтів і часто дає зворотній ефект. Нині виник інтерес до основних

запитань про те, наскільки тісним є взаємозв'язок зовнішньої допомоги та економічного зростання, який кінцевий результат очікується від нього. Самі міжнародні організації, такі як Світовий банк, МВФ, ЄБРР, чималі ресурси виділяють на дослідження цих питань та займають досить активну позицію під час їх вивчення. Результати часто є суперечливими та свідчать про те, що зовнішня допомога може мати одночасно і негативний, і позитивний вплив на розвиток економіки. Така суперечність у науковій літературі дістала відповідну назву «мікро-макро парадокс».

Вперше термін «мікро-макро парадокс» з'явився у праці П. Мослі «Ефективність допомоги: мікро-макро парадокс» [14]. Вчений стверджував, що допомога стимулює непродуктивне суспільне споживання та не сприяє розвитку інвестицій. Ці ефекти виникають, зокрема, в результаті нерозуміння донорами потреб економіки та населення країни-одержувача, а також відсутності завчасно проведеної роботи з оцінювання таких потреб, що спричиняє вибір популярних сфер і напрямів сприяння розвитку, які інтенсивним чином поширюються в інших країнах, що розвиваються, але жодним чином не стосуються конкретно вибраної країни.

П. Мослі став основоположником нових диференційованих напрямів досліджень, зокрема вчені стали активніше вивчати причинно-наслідкові зв'язки негативних явищ надання міжнародної допомоги в контексті сприяння економічному розвитку (тут йдеться про збільшення корупції, угадання приватної ініціативи тощо). Частина праць була присвячена підтвердженню або спростуванню гіпотези існування явища «мікро-макро парадоксу».

Наприклад, Ю.Ю. Зайцев у статті «Проблеми ефективності сприяння міжнародному розвитку: теоретичні та практичні аспекти» [15], в якій проаналізовано основні теоретичні підходи до розуміння наслідків впливу потоків допомоги на розвиток найбідніших країн, робить висновок, що допомога має тимчасовий характер і суперечливий ефект, що безпосередньо залежить від інших факторів розвитку, здебільшого від дій урядів країн, які розвиваються.

П. Бауер був прихильником відмови від економічної допомоги іншим країнам, вважаючи, що така допомога є причиною встановлення тотального контролю з боку донора над економіками країн-реципієнтів, що є перешкодою економічного розвитку останньої. П. Бауер здобув імідж основного критика ідеї фінансової допомоги для економічного зростання після того, як в праці «Рівність, Третій світ і економічний обман» [16] обґрунтував основні причини неефективності зовнішньої допомоги для країн, що розвиваються. Його висновки підтверджувались емпіричними даними з країн Африки та Азії. Зокрема, дослідник вважав, що зовнішня допомога є лише методом перерозподілу багат-

ства із заможних країн на користь багатих політиків та чиновників, що керують бідними країнами.

Сучасний дослідник Д. Мойо у відомій праці «Мертва допомога» [17] на емпіричному рівні довела, що фінансова допомога, яка була спрямована в Африку за останні півстоліття, стала причиною процвітання корупції у представників державної влади та сприяла поширенню бідності. Для порівняння науковець наводить приклад Китаю, який за відсутності зовнішньої допомоги від міжнародних організацій та країн Заходу набагато ефективніше виконує завдання підвищення продуктивності та забезпечення економічного зростання, ніж африканські країни. Д. Мойо рекомендує африканським країнам відмовитись від неефективної допомоги й сконцентрувати увагу на підвищенні економічної грамотності та платоспроможності населення, стимулюванні приватного сектору тощо.

А. Дітон, котрий у 2015 р. здобув Нобелівську премію з економіки, відобразив у своїх працях критичне ставлення до зовнішньої допомоги [6]. Автор має власний багатий досвід аналізу даних з країн на стадії розвитку, тому стверджує, що зовнішня допомога робить ці країни ще більш слабкими. Зокрема, зовнішня допомога унеможливує фіскальні зв'язки між платниками податків і державою, уряд втрачає інтерес до надання адекватних суспільних благ для своїх виборців. Вчений наголошує на необхідності значного скорочення обсягів допомоги бідним країнам та вважає, що таке скорочення є одним з дієвих способів реальної допомоги країнам-реципієнтам.

Пагубний вплив зовнішньої фінансової допомоги на економічний розвиток господарств держав висвітлено у статті В. Мау «Спокуса «дешевими грошима»» [18]. На його думку, надаючи допомогу, багаті країни керуються досить специфічними мотивами, а саме прагненням купити політичну стабільність і політичних союзників. Багаті країни часто неправильно трактують логіку дій реципієнтів, тому що спираються на власній алгоритм дій в тій чи іншій економічній ситуації та перекладають власну логіку поведінки на інших. На думку вченого, надання будь-якої матеріальної допомоги сприяє виникненню додаткових перешкод щодо формування інфраструктури для процвітання економіки, хоча сприяння будівництву інститутів, як політичних, так і економічних, має бути пріоритетним напрямом надання допомоги.

Зокрема, Х. Харас у праці «Вимірювання варіативності волатильності допомоги» [7] з'ясував вплив непостійності об'ємів надання допомоги на рівень розвитку народних господарств і дійшов висновку, що варіативність такої допомоги посилює макроекономічну нестабільність, впливаючи на приватні та державні інвестиційні витрати і довгострокові перспективи зростання. Дослідник з'ясував, що для країни-одержувача із середньостатистичними показни-

ками розвитку потоки зовнішньої допомоги до п'яти разів більше схильні до коливань, ніж її ВВП, та в три рази більше, ніж надходження від експорту.

Дослідник з'ясував, роблячи вибірку із 65 країн-одержувачів допомоги, що рівень непостійності обсягів допомоги мають тим вищий рівень, чим нижчі довгострокові темпи зростання ВВП на душу населення. Також існує прямий зв'язок між рівнем розвитку країни та рівнем непостійності надання допомоги: чим менше розвинуте господарство має країна, тим більше рівень непостійності допомоги вона має, а також входить до числа країн, що вважаються залежними. Згідно з Х. Харасом, чисті витрати, пов'язані з непостійністю обсягів допомоги, досягають близько 15–20% від загального обсягу допомоги. Для країни-одержувача середнього рівня економічного розвитку чисті витрати від незбалансованої періодичності допомоги становлять близько 2% ВВП. На кожен наданий долар допомоги варіюються витрати від 7 до 28 центів (залежно від донора). У тому ж дослідженні показано, що рівень непостійності надання допомоги коливається між різними донорами, до того ж з'ясовано, що втрати через таку непостійність є найвищими тоді, коли великим донором виступають США, адже на кожен грошову одиницю наданої допомоги такі втрати більше ніж у два рази перевищують рівень втрат Японії, що є наступним за розміром рівня непостійності донора.

Таким чином, у науковому середовищі напрацьовано об'ємний список літератури, яка пояснювала причини негативного впливу зовнішньої допомоги на економічний розвиток. Такими причинами є формування ментальної залежності урядів від зовнішніх джерел фінансування, гальмування розвитку, а то й навіть витіснення приватного сектору, погіршення якості роботи бюрократичного апарату, послаблення управління, зниження конкурентоспроможності.

Розглядаючи ширший інституціонально-економічний контекст розбудови МФІ, зазначимо, що поступ глобальної світової фінансової системи посилив взаємозв'язок національних економік також через підвищення рівня доступності ринку капіталу для країн, які розвиваються. Водночас короткі строки існування окремих фінансових потоків, спричинені, зокрема, спекулятивними мотивами урядів, привели до поширення нестабільності як однієї з основних ознак сучасної світової економіки. В.П. Колосова доходить висновку, що «одним з головних пріоритетів досягнення сталого розвитку на макроекономічному рівні є наявність стабілізуючого фактору в діяльності МФІ, що зумовлює їх визначну роль, оскільки параметри, закладені в їх фінансових кредитних угодах, перетворюються на індикатори розвитку національних економік, використовувані паралельно іншими інституціями на ринках, наприклад комерційними банками та кредитними агенціями» [4].

У цьому контексті можна погодитися з твердженням директора-розпорядника МФІ М. Камдесю (1987–2000 рр.), відповідно до якого на сучасному етапі розвитку МФІ пріоритетним завданням є розроблення збалансованої універсальної системи понять та уявлень щодо взаємозв'язку сторін міжнародних фінансових відносин, яка б містила особливості застосування уніфікованих етичних норм та правил високої якості досягнення цілей забезпечення ефективності, передбаченої загальним контекстом ринкової конкурентної боротьби [19].

Висновки з проведеного дослідження. Вплив міжнародних фінансових інституцій на економічний розвиток країн є значним та відіграє вирішальну роль у реалізації економічних реформ у країнах-реципієнтах, даючи можливість залучення пільгових фінансових ресурсів та прямих інвестицій в економіку.

Співробітництво з МФІ є більш дієвим та ефективним в тих країнах, де внутрішня й зовнішня політика спрямована на досягненні цілей підвищення добробуту народу, насамперед економічний розвиток країни загалом. Дані досліджень свідчать про те, що є низка факторів, котрі обмежують можливості ефективного використання допомоги, проте вони не повинні розглядатися як непереборна сила розвитку економіки [20]. Ресурси міжнародних фінансових інституцій сприяють досягненню високого рівня економік країн-реципієнтів та їх участі на міжнародних ринках фінансів і капіталів, проте необхідно дотримуватися зваженого підходу до оцінювання співробітництва з МФІ та визначення переваг і недоліків залучення до національних економік ресурсів цих установ.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Публічно-приватне партнерство у відносинах держави з міжнародними організаціями та транснаціональними компаніями: кол. наук. моногр. / ред. Т.І. Єфіменко. Київ: НАН України, ДУ «Ін-т екон. та прогнозів. НАН України», 2015. 444 с.
2. Клименко К.В., Іванов С.М. Співробітництво Європейського банку реконструкції та розвитку з окремими країнами європейського та азійського регіонів. *Фінанси України*. 2016. № 11. С. 52–78.
3. Колосова В.П. Напрями вдосконалення механізмів залучення фінансових ресурсів міжнародних інституцій в умовах фінансової глобалізації та євроінтеграції. *Схід*. 2016. № 6 (146). С. 27–34.
4. Колосова В.П. Фінансові ресурси міжнародних інституцій у системі бюджетного планування України: автореф. дис. ... докт. екон. наук: спец. 08.00.08. Київ, 2017. 35 с.
5. Burnside C., Dollar D. *The American Economic Review*. 2007. Vol. 90. № 4. P. 847–868.
6. Deaton A. *The Great Escape: Health, Wealth, and the Origins of Inequality*. Princeton: Princeton University Press, 2015. 360 p.
7. Kharas H. *Measuring the cost of aid volatility*. Wolfensohn Center for Development Working Paper. 2008. № 3. P. 67–82.

8. Rosenstein-Rodan P. Problems of Industrialization of Eastern and South-Eastern Europe. *The Economic Journal*. 1943. Vol. 53. No. 210/211. P. 43–57.

9. Baldacci E., Gupta S., Mulas-Granados C., 2010 (December). Getting Debt under Control. *Finance and Development*, 1967. Vol. 47 (4). P. 18–21.

10. Samuelson P.A. *Economics: An Introductory Analysis*. 2-nd ed. New York: McGraw-Hill, 1951. P. 49.

11. Cassen R. Population and Development: Old Debates, New Conclusions. *Journal of the Australian Population Association*. 1995. Vol. 12. № 1. P. 87–89.

12. Riddell R.C. Does Foreign Aid Really Work? Oxford University Press. 2010. 536 p.

13. McGillivray M., Feeny S., Hermes N., Lensink R. Controversies over the impact of development aid: it works; it doesn't; it can, but that depends. *Journal of International Development*. 2014. Vol. 18. № 7. P. 1031–1050.

14. Mosley P. Aid-effectiveness: The Micro-Macro Paradox. *IDS Bulletin*. 1986. Vol. 17. Iss. 2. P. 22–27.

15. Зайцев Ю.Ю. Проблемы эффективности содействия международному развитию: теоретические и практические аспекты. *Вестник международных организаций*. 2011. № 3 (34). С. 105–118.

16. Bauer P. *Equality, the Third World, and Economic Delusion*. Cambridge: Harvard University Press, 1981. P. 86–156.

17. Moyo D. *Dead Aid: Why Aid Is Not Working and How There Is a Better Way for Africa*. New York: Farrar, Straus and Giroux, 2009. 188 p.

18. Мау В. Искушение «дешевыми деньгами». *Россия в глобальной политике*. 2003. № 2. С. 194–208.

19. Camdessus M. *International Financial Institutions: Dealing with New Global Challenges*. Washington D.C.: The Per Jacobson Foundation, 2005. URL: <http://www.perjacobsson.org/lectures/092505.pdf>.

20. Koliada T., Muzychenko G. Evaluation of the State Intervention to the Country Economy by Global Democratic Markers. *Scientific Development and Achievements*. London: Sciemcee Publishing London, 2018. P. 421–433.

REFERENCES:

1. Yefy'menko T.I. (2015). Publichno-pry'vatne partnerstvo u vidnosy'nakh derzhavy' z mizhnarodny'my' orhanizaciyamy' ta transnacional'ny'my' kompaniyamy' [Publicprivate partnership in state relations with international organizations and multinational companies]. *Ky'yiv: NAN Ukrainy'ny', Derzhavna ustanova "Insty'tut ekonomiky' ta prohnozuvannya NAN Ukrainy'ny'"* [in Ukrainian].

2. Kly'menko K.V., Ivanov S.M. (2016). Spivrobitny'ctvo Yevropejs'koho banku rekonstrukciyi ta rozvy'tku z okremy'my' krayinamy' yevropejs'koho ta azijs'koho rehioniv [The European Bank for Reconstruction and Development cooperation with selected countries of European and Asian regions]. *Finansy' Ukrainy'ny'* [Finance of Ukraine], 11, 52–78 [in Ukrainian].

3. Kolosova V.P. (2016). Napryamy' vdoskonalennya mekhanizmv zaluchennya finansovy'kh resursiv mizhnarodny'kh insty'tucij v umovakh finansovoyi hlobalizaciyi ta yevrointehracyi [Areas of improvement of mechanisms of attracting financial resources of international institutions in the financial globalization

and European integration]. *Skhid [East]*, 6 (146), 27–34 [in Ukrainian].

4. Kolosova V.P. (2017). *Finansovi resursy' mizhnarodny'kh insty'tucij u sy'stemi byudzhetnoho planuvannya Ukrainy'ny'* [Financial resources of international institutions in the system of budgetary planning of Ukraine] (Unpublished doctoral thesis). *Ky'yiv* [in Ukrainian].

5. Burnside C., Dollar D. The American Economic Review / C. Burnside, D. Dollar. – 2007. – Vol. 90. – № 4. – P. 847–868.

6. Deaton A. *The Great Escape: Health, Wealth, and the Origins of Inequality*. – Princeton: Princeton University Press, 2015. – 360 p.

7. Kharas H. Measuring the cost of aid volatility / H. Kharas // Wolfensohn Center for Development Working Paper. – Washington, D.C.: The Brookings Institution, 2008. – № 3. – P. 67–82.

8. Rosenstein-Rodan P. Problems of Industrialisation of Eastern and South-Eastern Europe / P. Rosenstein-Rodan // *The Economic Journal*, 1943. – Vol. 53. – No. 210/211. – P. 43–57.

9. Baldacci, E., Gupta, S., Mulas-Granados, C., 2010 (December). Getting Debt under Control. *Finance and Development*, 47 (4), pp. 18–21

10. Samuelson P. A. *Economics: An Introductory Analysis* / P. A. Samuelson. – 2nd ed. – New York: McGraw-Hill, 1951. – P. 49.

11. Cassen R. Population and Development: Old Debates, New Conclusions / Robert Cassen // *Journal of the Australian Population Association*. – 1995. – Vol. 12. – № 1. – P. 87–89.

12. Riddell R.C. Does Foreign Aid Really Work? / R.C. Riddell // Oxford University Press. – 2010. – 536 p.

13. McGillivray M. Controversies over the impact of development aid: it works; it doesn't; it can, but that depends / M. McGillivray, S. Feeny, N. Hermes, R. Lensink // *Journal of International Development*. – 2014. – Vol. 18. – № 7. – P. 1031–1050.

14. Mosley P. Aid-effectiveness: The Micro-Macro Paradox // *IDS Bulletin*. – 1986. – Vol. 17. – Iss. 2. – P. 22–27.

15. Zaitsev Yu.Yu. Problemy effektivnosti sodeistviya mezhdunarodnomu razvitiyu: teoreticheskie i prakticheskie aspekty [Problems of efficiency of the assistance to the international development: theoretical and practical aspects]. *Vestn. Mezhdun. Organiz.* – Bull. of Intern. Organiz., 2011, No. 3 (34), pp. 105–118 [in Russian].

16. Bauer P. *Equality, the Third World, and Economic Delusion* / P. Bauer. – Cambridge: Harvard University Press, 1981. – P. 86–156.

17. Moyo D. *Dead Aid: Why Aid Is Not Working and How There Is a Better Way for Africa* / D. Moyo. – New York: Farrar, Straus and Giroux, 2009. – 188 p.

18. Мау В. (2003) Iskusheniye "deshevymi den'gami" [The temptation of "cheap money"]. *Rossiya v global'noy politike*, 2, 194–208. [in Russian].

19. Camdessus M. *International Financial Institutions: Dealing with New Global Challenges*. – Washington D.C.: The Per Jacobson Foundation, 2005. URL: <http://www.perjacobsson.org/lectures/092505.pdf>.

20. Koliada T., Muzychenko G. (2018) Evaluation of the State Intervention to the Country Economy by Global Democratic Markers, *Scientific Development and Achievements*, Vol. 1. – P. 421–433.

Koliada T.A.Candidate of Economic Sciences,
Associate Professor Department of Finance
University of State Fiscal Service of Ukraine**Oleksijenko T.N.**Student
University of State Fiscal Service of Ukraine**INFLUENCE OF INTERNATIONAL FINANCIAL INSTITUTIONS
ON ECONOMIC DEVELOPMENT OF COUNTRIES**

The subjects of the study are theoretical and practical questions which were related to the role of international financial institutions (IFI's) in the financing of the public development of the country.

The article purpose is the opening to the reveal influence of the international financial and credit institutions in the financing of the public and economy development of the country.

The paper used the set of general scientific and specific methods and approaches, such as dialectic, systems, the method of scientific abstraction, comparative and factor analysis, logical approach.

The article investigates theoretical approaches to the economic nature of the financial resources of international institutions and their role in the economic development of the country. In the article the basic scientific approaches to understanding the effects of aid flows to the poorest developing countries. Cooperation with leading MFIs in countries with economies in transition, in the initial phase transformations, played an important role in solving strategic tasks such as restructuring of economic systems, systems of property and material production, the introduction of effective models of industrial and technological policy and so on. However, it should be noted that although loans MFIs and is one of the most common tools accumulation of resources to national economies, promoting inclusion recipient countries to international financial and capital markets but requires a balanced approach to the cooperation with international financial institutions and the strengths and weaknesses of national economies to attract loan capital of these institutions.

The conclusion about deliberate approach to the estimation of the collaboration with international financial organizations and to the elucidation of advantages and shortcomings of the attraction of the capital of those institutions to the national economies is indicated. The additional financial resources as the part of the external official aid allow introducing the latest technologies and financing mechanisms of IFO, which improving the best management of the financial resources and increasing the effectiveness of their using.